

week 43

yes

AANBIEDING

Vandaag ben JIJ model
Met € 50 korting

Rabi (25) is op haar vijfde besneden
'IK VOELDE HELSE PIJNEN IN MIJN BUIK'

Zoek je een baan?
LEES DIT!

Het merk Annemarie Appelman

SANNE IN CONGO

De 'verkrachtings-
hoofdstad' van
de wereld

4 sporten met een vooroordeel
Korfbal is niet voor watjes

HET MODELVRIJE NUMMER!

WIL JIJ EEN MAATJE MEER OF MINDER?
Zonder sportschool of dieet!

11 superleuke dagtrips

De redactie geeft insider tips

Valentine, Patty en Richard stotteren

ADVIESPRIJS € 2,00 • PORTUGAL, SPANJE, ITALIE, OOSTENRIJK,
FRANKRIJK, GRIEKENLAND € 3,90 • TURKIJE 9,00 YTL

22 t/m 28 okt 2010 • www.yes.nl

AP 8 710841 911213

'Ik ben voor het leven verminkt'

Meisjesbesnijdenis is in Nederland verboden. Wereldwijd echter zijn jonge meisjes dagelijks slachtoffer van deze ernstige vorm van verminking. Rabi is een van hen.

RABI (25): "Van mijn kinderjaren herinner ik me niet veel. Wat me wel helder voor de geest staat, is de dag van mijn besnijdenis. Ik was vijf jaar oud, maar het is alsof het gisteren gebeurde. Jarenlang probeerde ik het weg te stoppen, er niet aan te denken. Deels uit schaamte, denk ik. Maar zelfs in mijn slaap werd ik erdoor achtervolgd. Nu, twintig jaar later, heb ik de besnijdenis geaccepteerd als deel van mijn leven. De dromen zijn er nog steeds, maar ik lig er niet meer wakker van. De besnijdenis heeft me sterker gemaakt en zwijgen doe ik niet meer."

BOT MES

"Ik ben geboren in Guinee-Bissau, een klein land in West-Afrika. Ik woonde samen met mijn moeder, mijn zusje en mijn oma in een dorpje ver buiten de stad. Mijn vader was naar Nederland gegaan om een nieuw bestaan op te bouwen en was inmiddels hertrouwd. Toen ik op een ochtend wakker werd, hoorde ik mijn oma buiten praten met haar vriendin die bijna elke dag op visite kwam. Er was ook een vrouw bij die ik niet kende. Mijn moeder was die dag op reis naar de stad en mijn drie jaar jongere zus sliep nog. Ik werd elke dag door mijn oma gewassen in het washuis, op een aantal meter afstand van het huis. Toen mijn oma me oppakte en mij op haar rug richting het washuis droeg, ging ik ervan uit dat ze me ging wassen. Ik vond het wel raar dat ik niet zelf mocht lopen en dat haar vriendin en die vreemde vrouw megingen. Mijn oma legde me neer bij het toilet, niet meer dan een gat in de grond. Mijn billen hingen boven het gat.

Ik raakte in paniek en begon te huilen, wat gingen ze met me doen? Maar mijn oma zweeg. Ze knielde neer bij mijn voeten en hield mijn benen stevig vast, zodat ik niet kon tegenspartelen. Haar vriendin hield mijn armen vast en trok een doek over mijn mond. Toen zag ik dat de vrouw die erbij was een mes vast had, een bot mes. Mijn oma hield mijn benen wijd uit elkaar. Ik begon te gillen en schold de vrouwen voor van alles en nog wat uit. 'Wat is dat kind brutaal zeg', hoorde ik mijn oma's vriendin zeggen en ze trok de doek strakker om mijn mond. Ik kreeg amper lucht, het voelde alsof ik zou stikken. De vrouw kwam met het botte mesje naar me toe en sneed me tussen mijn benen. Zonder verdoving. Een helse pijn ging door me heen. Binnen enkele seconden was het gebeurd, maar die pijn daarna was verschrikkelijk. Ik kon niet stoppen met huilen. Maar het was nog niet voorbij. Mijn oma gooide kokend water over de wond, waarschijnlijk om de wond schoon te maken. Dat verergerde de pijn. Daarna droeg mijn oma me naar binnen en legde me op bed. Ze pakte wat boomschors en stampte dit fijn tot een zwart mengsel, wat ze op de wond smeerde. Het diende als een soort medicijn, maar daar merkte ik niks van. Toen ze met mij klaar was, was mijn zusje aan de beurt. Daar kreeg ik niks van mee, ik was verdoofd van de pijn. Toen mijn moeder thuiskwam, vertelde mijn oma haar wat ze had gedaan. Mijn moeder was teleurgesteld. Hoewel zij en haar zussen dit ook hadden meegemaakt, wilde ze niet dat dit ook bij haar dochters zou gebeuren. Maar het was te laat en mijn moeder moest

zich erbij neerleggen. Wekenlang lag ik op bed, ik kon niet lopen en nauwelijks plassen van de pijn. Daarna sprak ik er niet meer over. Wat me was overkomen, hoorde bij onze cultuur, het was normaal. Ik stelde er dus geen vragen over. Ook niet toen ik een jaar later naar Nederland verhuisde om bij mijn vader te gaan wonen.”

NOOIT NORMALE SEKS

“Ik was elf jaar toen ik tijdens de biologieleer voor het eerst hoorde over meisjesbesnijdenis. Ik had niet meteen in de gaten dat dit ook op mij sloeg. Ik wist niet eens dat er een naam voor was. Het drong pas tot me door toen de leraar vertelde dat in sommige culturen bij jonge meisjes de schaamlippen of clitoris gedeeltelijk of volledig worden weggesneden en dat die traditie vooral voorkomt in Afrika. Volgens de leraar was het een gruwelijke misdaad, de meisjes kunnen eraan overlijden, een infectie oplopen, later problemen ondervinden tijdens de seks en bij het krijgen van kinderen. Ik schrok. Ik had hier nooit eerder iets over gehoord. Bij ons thuis werd er niet openlijk over gesproken, ik wist niet dat het een ernstige misdaad was en dacht al die tijd dat het normaal was. Er ging van alles door mijn hoofd: wat als ik door mijn besnijdenis nooit kinderen kon krijgen en wat als ik later geen normale seks kon hebben? Ik werd boos op mijn oma. Hoe had zij destijds kunnen toestaan dat ik werd besneden? Ik durfde er niks over te zeggen tegen mijn klasgenoten en mijn leraar. Ik kende niemand op school die was besneden en schaamde me ervoor. In datzelfde jaar overleed mijn moeder als gevolg van een auto-ongeluk. Mijn moeder woonde toen nog in Guinee-Bissau samen met mijn zusje en oma. Ik had mijn moeder al vijf jaar niet gezien, maar ze had kort voor haar

overlijden beloofd naar Nederland te komen. Ik miste haar en verheugde me op haar komst. Maar zover is het dus nooit gekomen. Ik ging naar mijn geboorteland om afscheid van haar te nemen. Toen ik mijn oma daar zag, confronteerde ik haar met mijn besnijdenis: ‘Weet u dat wat u hebt gedaan hier misschien normaal is, maar eigenlijk een misdaad is?!’ Ik vertelde exact wat ik op school had gehoord. Dat ik dood had kunnen bloeden, een infectie had kunnen krijgen en misschien nooit kinderen kon krijgen. Ik zag dat ze schrok van wat ik vertelde. Ze begon te huilen en zei dat het haar speet. Haar excuses waren oprecht, dat voelde ik, ze wist echt niet hoe gevaarlijk het was. Ze had haar leven lang op het platteland gewoond en nooit op school gezeten. Mijn oma wist niet anders dan dat het bij alle meisjes om haar heen gebeurde. Ik besloot het haar verder niet kwalijk te nemen en het te laten rusten.”

HUIS ONTVLUCHT

“Toen ik midden in de puberteit zat, werd mijn schaamte voor mijn lichaam en de besnijdenis groter. Het onderwerp besnijdenis was niet iets waar ik samen met mijn vader en stiefmoeder over praatte. Ook met vriendinnen sprak ik er niet over. Ik was vooral bang dat iemand het zou opmerken bij de gym- of zwemles. Bij mij is een klein gedeelte van mijn clitoris verwijderd en niet mijn schaamlippen, zoals dat ook voorkomt bij een besnijdenis. Daardoor viel het gelukkig niet

was besneden. Bij mij deed het niet alleen de eerste keer pijn, maar ook de tien keer daarna. Soms had ik gewoon geen zin, omdat ik niet opgewonden werd. Dan wilde ik niet dat hij me aanraakte en daar voelde ik me dan weer schuldig over. Al met al was seks voor mij geen prettige ervaring. Of dat kwam door de besnijdenis, weet ik niet. Ik wist ook niet hoe het anders zou moeten voelen. Ik voelde me wel erg ongemakkelijk tijdens de seks.

Toen ik 21 jaar was, besloot ik het huis uit te gaan. Tussen mij en mijn vader en stiefmoeder boterde het niet. Ik was te westers, te modern, en dat botste met de traditionele normen en waarden van mijn familie, waarin de ouders altijd gelijk hebben. Mijn vader vond mij nog te jong voor vriendjes en mijn vader en ooms wilden dat ik na mijn studie met een moslim van Afrikaanse afkomst trouwde. Mijn mening telde niet. Ik wilde mijn eigen leven leiden en ging op mezelf wonen, geheel tegen de wens van mijn vader in. Doordat ik niet meer onder de druk leefde van mijn familie, voelde ik me vrijer in mijn doen en laten. Ik hoefde me niet steeds te verantwoorden. Ik kreeg een relatie met een jongen van Afrikaanse origine. Hij wist dat meisjesbesnijdenis voorkwam in mijn cultuur. Toen ik tijdens het vrijen afstandelijk was, vroeg hij ernaar en ik bevestigde zijn vermoeden. Dat was voor het eerst dat ik er openlijk voor uitkwam en dat voelde letterlijk als een bevrijding. Hij begreep het en behandelde me >

‘MIJN OMA HIELD MIJN BENEN WIJD EN DE ANDERE VROUW KWAM MET EEN MES OP ME AF’

op. Toch voelde ik me verminkt. Ik had weleens een vriendje en toen ik zeventien was, had ik voor het eerst seks. Het was spannend en eng. Omdat het de eerste keer was, maar ook omdat ik bang was dat mijn vriend het kon zien of merken. Ik had gelezen dat je na een besnijdenis maar moeilijk een orgasme kunt krijgen. Ik raakte in paniek: wat als ik niks voel of het pijn doet?

De eerste keer was allesbehalve fijn. Van vriendinnen had ik gehoord dat de eerste keer seks pijn kon doen, maar zij wisten niet dat ik

met respect. Onze relatie was van korte duur, maar het gesprek met hem was een eyeopener. Ik besloot de besnijdenis niet langer voor me te houden. Ik schreeuwde het niet van de daken, maar als iemand ernaar vroeg of het onderwerp ter sprake kwam, dan vertelde ik er wel over. Ik nam een paar goede vriendinnen in vertrouwen, ze reageerden geschokt maar zeiden dat ik me niet moest schamen."

TABOE DOORBREKEN

"Een halfjaar geleden leerde ik mijn huidige vriend kennen. Hij komt uit Congo, waar besnijdenis nauwelijks voorkomt. Ik vertelde hem over mijn besnijdenis, dat ik me dáárvoor en voor mijn lichaam schaamde. Hij vond het vreselijk dat me dit was overkomen en gaf me de tijd. Toen het serieus werd tussen ons, ging ik

gedwongen tot iets wat me mijn hele leven zal achtervolgen en ik ben blijvend verminkt. Daarom vind ik dat meisjesbesnijdenis met harde maatregelen moet worden aangepakt. Via Pharos kwam ik weer in contact met No Game, een jongerenorganisatie die zich inzet tegen meisjesbesnijdenis door het geven van voorlichting op scholen en aan migrantenvrouwen. Ik sloot me bij hun aan als vrijwilligster. Mijn vriend steunde me daarin. Door mijn eigen verhaal te vertellen, zou ik jongeren bewust kunnen maken van het probleem rond meisjesbesnijdenis en slachtoffers kunnen aansporen hun verhaal te delen. Ik ben nu 25 jaar. Sinds ik openlijk over mijn besnijdenis ben gaan praten, heb ik veel rust in mezelf gevonden en schaam ik me niet meer voor mijn lichaam en voor de besnijdenis. Ik heb in het verleden vaak momenten gehad dat ik er met verschrikking aan terugdacht en dat ik er bijna depressief van werd, of dat ik me erover opwond en boos werd. Die gevoelens heb ik niet meer. Af en toe droom ik erover, maar de besnijdenis beheerst niet meer mijn leven en het onderwerp is nu minder zwaarbeladen. Ik

'AF EN TOE DROOM IK EROVER, MAAR DE BESNIJDENIS BEHEERST NIET MEER MIJN LEVEN'

naar het GGD voor een soa-test. De vrouw die de test afnam, vroeg of ik problemen had tijdens de seks. Ik vertelde haar over de besnijdenis en mijn eerdere seksuele ervaringen en dat ik niet altijd opgewonden raakte. De vrouw bleek een achtergrond te hebben met asielzoekers en was vaker in aanraking geweest met besneden vrouwen. Het was een heel fijn gesprek. Ik zei dat ik andere jonge meisjes wilde steunen die hetzelfde hadden meegemaakt en ze gaf me het telefoonnummer van Pharos, een stichting die het aanspreekpunt is voor vragen over meisjesbesnijdenis. Op dat moment stond ik op een punt in mijn leven dat ik niet langer wilde zwijgen. Jarenlang had ik de besnijdenis voor me gehouden, dat wilde ik niet meer. Ik wil het taboe rond besnijdenis doorbreken en iedereen vertellen dat het gebeurt en dat ik het veroordeel. Mij is nooit iets gevraagd, ik ben

kan er zelfs op een luchtige manier met mijn vriend en vriendinnen over praten. Ik woon sinds kort samen met mijn vriend in Brussel, we gaan hier samen een nieuwe start maken. Binnenkort begin ik met de opleiding social work en na mijn studie wil ik me inzetten voor de rechten van de vrouw over de hele wereld. Bij mij heeft het lang geduurd, maar ik ben blij dat ik eindelijk mezelf kan zijn. Ik geniet nu écht van mijn seksleven zonder dat ik pijn heb. Lange tijd is dat niet zo geweest en was ik bang dat ik geen orgasme kon krijgen. Maar dat is gelukkig niet zo. Ik denk dat het vooral tussen mijn oren zat. Of de seks bij mij anders is dan bij vrouwen die niet besneden zijn, zal ik nooit met zekerheid weten. Wat ik niet ken, kan ik ook niet missen. Ik geniet, heb veel zelfvertrouwen en voel me honderd procent vrouw. Dat is wat telt."

Geschiedenis van besnijdenis

Meisjesbesnijdenis, of vrouwenbesnijdenis, is het gedeeltelijk of volledig wegsnijden van de schaamlippen en/of de clitoris. Het is een eeuwenoude, vaak niet-religieuze traditie die geldt in meer dan 28 Afrikaanse landen en in enkele landen in het Midden-Oosten en Azië. Jaarlijks lopen maar liefst drie miljoen meisjes tussen de 4 en 12 jaar het risico besneden te worden.

Van de besnijdenis bestaan verschillende vormen. Bij de 'lichtste' ingreep wordt een stuk van de clitoris weggesneden. Bij de ergste vorm, infibulatie geheten, worden de clitoris en de binnenste en buitenste schaamlippen verwijderd en wordt de ingang van de vagina dichtgenaaid, zodat er slechts een kleine opening is om te kunnen plassen en voor de menstruatie. De redenen van de ouders om hun dochters te laten besnijden hangen samen met de cultuur waarin ze leven. In enkele culturen wordt een onbesneden vrouw als onrein beschouwd, in andere geldt dat de besnijdenis de maagdelijkheid beschermt. Ook in Nederland is meisjesbesnijdenis een probleem. Sinds 2003 is besnijdenis van meisjes in Nederland volgens de wet verboden en sinds 2006 is het strafbaar als een meisje uit Nederland waar dan ook ter wereld besneden wordt. Ondanks de wet- en regelgeving en de voorlichting over de risico's van een besnijdenis, komt het nog steeds voor dat ouders hun dochters in de vakantie meenemen naar het land van herkomst om ze daar te laten besnijden. Officiële cijfers zijn er niet, maar volgens de schattingen gaat het om ongeveer vijftig meisjes per jaar. Stichting Pharos en jongerenorganisatie No Game zetten zich in voor de strijd tegen meisjesbesnijdenis. Meer info vind je op: www.meisjesbesnijdenis.nl, en op www.no-game.nl. ❀

Meepraten over besnijdenis? Dat kan op www.yes.nl/persoonlijk
Je persoonlijke verhaal vertellen?
Ga naar www.yes.nl/jijinyes